

«ΑΞΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΠΟ» ΤΟ ΝΕΟ ΠΑΚΕΤΟ;

Ναι, αλλά πρέπει να δικαιωθεί με την ανάδειξη μιας ορθολογικότερης Ελλάδας

Καθώς η ελληνική κοινωνία βρίσκεται αντιμέτωπη με ακόμη ένα νέο οδυνηρό πακέτο περικοπών (κυρίως) και φορολογικών επιβαρύνσεων ύψους 13,5 δισ. ευρώ, που θα πιάξει πρωτίστως μισθωτούς και συνταξιούχους, αρκετοί, ανάμεσά τους και άτομα που μέχρι πρόσφατα

ΤΟΥ Π.Κ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗ

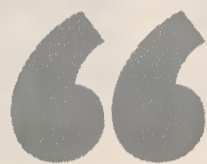
ήσαν απόλυτα προσπλωμένα στην ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας, θέτουν το εναγώνιο ερώτημα: «αξίζει τελικά τον κόπο»; Αξίζει τον κόπο η ελληνική κοινωνία να υποστεί την τεράστια αυτή θυσία (τη λαίλαπα ίσως) των νέων περικοπών προκειμένου η χώρα να παραμείνει στην ευρωζώνη, ή θα ήταν ίσως προτιμότερο να ακολουθήσει τον εναλλακτικό δρόμο της εθελουσίας εξόδου; Επειδή το ερώτημα τίθεται από ευρύτερο αριθμό ατόμων (περιλαμβανομένων, π.χ., καθηγητών πανεπιστημίου που διαπιστώνουν ότι ο ρόλος τους, η γνώση τους, οι κόποι μιας ολόκληρης επιστημονικής διαδρομής τείνουν να απαξιωθούν πλήρως) είναι δηλωτικό της βαθιάς απόγνωσης αλλά και της αναγκαιότητας να δοθούν πειστικές απαντήσεις, κάτι που δυστυχώς δεν έγινε μέχρι σήμερα.

Η απάντηση (για τον γράφοντα τουλάχιστον) είναι απλά και κατηγορηματικά μία: αξίζει τον κόπο - αλλά αυτό το «αξίζει» πρέπει να δικαιωθεί για την ελληνική κοινωνία με την ανάδειξη μιας άλλης, καλύτερης, δικαιοτέρας, ορθολογικότερης Ελλάδας, ως μέλος της ευρωζώνης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, απαλλαγμένης από όλες τις παθογένειες του παρελθόντος (αναποτελεσματικότητα, διαφθορά, κλειστά οικονομικά και πολιτικά κυκλώματα, διαπλεκόμενες σχέσεις, πελατειακές καταστάσεις...)

Με άλλα λόγια, αξίζει τον κόπο να γίνουν οι αυστηρές θυσίες προκειμένου η Ελλάδα να παραμείνει στην ευρω-

ζώνη. Γιατί πολύ απλά η ενδεχόμενη έξοδος θα έχει ολέθριες, καταστροφικές συνέπειες για τη χώρα (μια νέα Μικρασιατική Καταστροφή εις το πλλαπλούν), θα είναι τραγωδία απείρως χειρότερη από αυτήν της Αργεντινής (ίσως ο κ. Τσίπρας να είχε δίκιο από την οπτική αυτή). Και οι συνέπειες θα ήταν ολέθριες, τόσο για την οικονομία και την ευημερία του ελληνικού λαού όσο και για τη γεωπολιτική θέση, την ακεραιότητα και την ανεξαρτησία της χώρας (κάτι που δεν αντιμετώπισε η Αργεντινή). Το «τέλος της Ελλάδας» ίσως, όπως είπε ο Πρωθυπουργός. Αλλά το ζητούμενο δεν είναι απλά η χώρα να παραμείνει στην ευρωζώνη και στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το ζητούμενο είναι να παραμείνει στην ευρωζώνη ως μια νέα, σαφώς καλύτερη, διαφορετική χώρα, που δεν θα γεννά κρίσεις. Και αυτό κυρίως πρέπει να κατοχυρωθεί, η προοπτική δηλαδή της καλύτερης χώρας. Μόνο με τη δημοσιονομική εξυγίανση (εξάλειψη ελλείμματος, μείωση χρέους σε επίπεδα διατηρησιμότητας), η χώρα δεν εξασφαλίζει ότι αναγκαστικά γίνεται και «καλύτερη». Καλύτερη θα γίνει μόνο μέσα από τις ριζικές, πολύπλευρες, αρεπτικές ίσως μεταρρυθμίσεις, στο ευρύτερο οικονομικό και, κυρίως, στο πολιτικό, θεσμικό, κρατικό, διοικητικό σύστημα, ακόμη και στο πολιτιστικό σύστημα στάσεων, αντιλήψεων, νοοτροπιών, εννοιολογήσεων: μια διαίσια εξαιρετικά σύνθετη, επίπονη και βεβαίως χρονοβόρα. Και παρά τις δυσκολίες που εμφανίζουν το πολιτικό σύστημα και η κοινωνία στην προώθηση και στην αποδοχή των ριζικών μεταρρυθμίσεων, άλλη επιλογή δεν υπάρχει.

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της 18ης Οκτωβρίου μπορεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να αποφασίσει τη δέσμη των μέτρων (επιμήκυνση, νέα δόση κ.λπ.) για τη σηματοδότηση της (οριστικής;) επίλυσης της ελληνικής δημοσιονομικής κρίσης. Στα μέτρα αυτά πρέπει οπωσδήποτε

Η κυβέρνηση συνασπισμού μπορεί και προχωρήσει στην κατάρτιση του εθνικού προγράμματος ανασυγκρότησης/ανάπτυξης/αναδιάρθρωσης/μεταρρυθμίσεων για τη χώρα

να περιλαμβάνεται η πλέον ξεκάθαρη τοποθέτηση ότι η Ελλάδα παραμένει αναπόσπαστο μέλος της ευρωζώνης, όπως και ότι τα πακέτα περικοπών και λιτότητας τερματίζονται. Το πακέτο αυτό (οφείλει να) είναι το τελευταίο και αυτό με μια κατάλληλη διατύπωση καλό είναι να συμπεριλαμβάνεται στα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Θα στείλει ένα ισχυρό θετικό μήνυμα στην ελληνική κοινωνία. Ξέρω ότι θα είναι δύσκολο να πει κάτι τέτοιο το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Αλλά οφείλει να το πει. Οπως οφείλει η Ένωση να αποδεχθεί ότι, με την προϋπόθεση πως το πακέτο των 13,5 δισ. εκτελείται κανονικά, ομαλά και αποτελεσματικά από τη χώρα, ούτε μπορεί ούτε ηθικά επιτρέπεται «να επιβάλει» άλλα βάρη στην ελληνική κοινωνία και στους πολίτες. Τα όρια έχουν ήδη εξαντληθεί. Κάτι τέτοιο, η «επιβολή» δηλαδή νέων μέτρων, θα ισοδυναμούσε με τιμωρητική στάση και θα μαρτυρούσε πλήρη έλλειψη αλληλεγγύης για μια καθηγμένη χώρα-μέλος της. Οποιοδήποτε άλλο δημοσιονομικό κενό προέκυπτε θα πρέπει να αντιμετωπισθεί από την Ένωση στη βάση της αρχής της αλληλεγγύης προς την ελληνική κοινωνία.

Αν όλα πάνε καλά, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο θα μπορούσε να αποτελέσει ένα ορόσημο, μια νέα αφετηρία και για τη δράση της ελληνικής κυβέρνησης. Παρά τους κάποιους κλυδωνισμούς, η κυβέρνηση συνασπισμού έδειξε ότι τελικά «μπορεί να δουλέψει», να φέρει αποτελέσματα. Μπορεί και οφείλει επομένως να προχωρήσει στην κατάρτιση του εθνικού προγράμματος ανασυγκρότησης/ανάπτυξης/αναδιάρθρωσης/μεταρρυθμίσεων για τη χώρα, σε έναν μεσοπρόθεσμο ορίζοντα και με μια μεγάλη αφηγηματική, καινοτόμο ιδέα προοπτικής που θα υπερβαίνει τα σύνδρομα κοινωνικής ανασφάλειας και απόγνωσης.

Ο Π.Κ. Ιωακείμης είναι καθηγητής Ευρωπαϊκής Πολιτικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών

ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ

Το κορίτσι, το στικάκι μου κι εγώ

Εχω κι εγώ πάνω στο γραφείο μου ένα τέτοιο «αντικείμενο» και δεν ξέρω τι να το κάνω. Όταν έρχεται η ώρα να πέσω στην ανάγκη του εκλιπαρώ για βοήθεια κάθε διερχόμενο, ακόμα και το παιδί από το καψίμι που μας φέρνει τους καφέδες. Συνήθως

ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

είναι ο πρώτος που ανταποκρίνεται. Μου περνάει εκεί μέσα τα αρχεία και τα λοιπά τιμαλφή και μετά προθυμοποιείται να μου μάθει πώς λειτουργεί όπως περίπου κάνω εγώ όταν προσπαθώ να εξηγήσω στη μάνα μου ότι δεν τηλεφωνούμε ποτέ με το τηλεκοντρόλ της δορυφορικής. Ελπίζω ο κ. Βενιζέλος να μπορεί να διαβάσει τα μέλι του και να ανοίγει τα συνημμένα του με την ίδια βιρτουοζιτέ που το κάνω εγώ εδώ και λίγα χρόνια.

Κι απάνω που ένιωσα τεχνολογικά ξεσκολισμένη κι άρχισα μάλιστα να βάζω και τα πρώτα μου like στο facebook, ήρθε η ιστορία με τη λίστα λαγκάρντ για να αποκαλύψει το βάθος και το πλάτος της τεchnοφοβίας μου. Μου λένε εδώ κάτι καλά παιδιά, από αυτά που πληκτρολογούν και με το φρύδι, ότι τα στικάκια αποτελούν κίβλας παρελθόν όπως ακριβώς ο Κώστας Κατσουράνης από την Πανάθα κι ότι πλέον όλος ο καλός ο κόσμος κάνει τη δουλειά μέσω wettransfer και dropbox. Μωρέ δεν πάει να το κάνει και μέσω Θυμαριάς; Μικρό χωριό αλλά κόμβος όπως έλεγε στην ταινία «Ούτε γάτα ούτε ζημιά» ο Βασίλης Λογοθετίδης. Για τη γάτα δεν ενδιαφέρομαι και τη ζημιά την παραβλέπω. Αρκεί να μην είχα αυτόν τον κόμπο στον λαιμό με τις μπάρες μόνιμως κατεβασμένες. Ούτε από εδώ ούτε από εκεί. Στάσου ακίνητη και κράτα την αναπνοή σου.

ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ

Η τυραννία των αταλάντων

Η υποκριτική είναι μεγάλη τέχνη. Χωρίς αυτήν ο πολιτισμός μας δεν θα ήταν αυτός που είναι. Και δεν εννοώ μόνο τα μεγάλα επιτεύγματα της θεατρικής σκηνής. Εννοώ τα μέσα και τα εργαλεία με τα οποία η υποκριτική μπορεί να καλλιεργήσει την πειθώ. Και χωρίς την πειθώ δεν μπορεί να λειτουργήσει η δημοκρατία. Ας θυμηθούμε μόνον ότι ο Δημοσθένης δεν θα είχε σταδιοδρομήσει ως ρήτορας στην Αθήνα του 4ου π.Χ. αιώνα

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΘΕΩΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

αν, εκτός των άλλων, δεν είχε μαθητεύσει και στο πλευρό του ηθοποιού Σάτυρου. Η υποκριτική, όπως κάθε μεγάλη τέχνη, απαιτεί καλλιέργεια, σκληρή δουλειά

Όσοι είδατε προχθές τον Β. Βενιζέλο έχετε μια αρκετά σαφή εικόνα της κατάστασης στην οποία έχει περιέλθει η πολιτική υποκριτική

και ταλέντο, αν ορίσουμε το ταλέντο ως την περίφημη έφεση ή κλίση που σου επιτρέπει να διαχειρίζεσαι τα υλικά της τέχνης σου. Ολα αυτά σου επιτρέπουν να ελέγξεις τα υλικά σου για να βρεις τον ρυθμό και το μέτρο, τα βασικά συστατικά της γλώσσας της πειθούς.

Φανταστείτε τώρα τον σύζυγο ο οποίος, νομίζοντας πως είναι δεινός υποκριτής, προσπαθεί να πείσει τη σύζυγο ότι συναντήθηκε με με την «άλλη» στο ξενοδοχείο «Η καλή ελπίς», αλλά δεν είχε την περιέργεια να της ξεκουμπώσει το μπουστάκι της. Διότι αυτό δεν θα ήταν σωστό, κι αυτός δεν θέλει να παραβεί τους κανόνες του γάμου τους. Βλέποντας δε πως δεν μπορεί να πείσει, μιλάει μωτρωμένος, γιατί τα μούτρα παρ' ημίν είναι ένδειξη σοβαρότητας, και κάθε τόσο αφήνει τον θυμό του να ξεσπάσει, αφού η σύζυγός του δεν δείχνει να καταλαβαίνει πως απ'

τον έρωτά του γι' αυτήν εξαρτάται το μέλλον του κόσμου. Όσοι τουλάχιστον είδατε προχθές τον κ. Βενιζέλο να μιλάει όχι για το μπουστάκι αλλά για το στικάκι στο δελτίο ειδήσεων του Mega έχετε μια αρκετά σαφή εικόνα της κατάστασης στην οποία έχει περιέλθει η πολιτική υποκριτική στη χώρα μας. «Δεν ήταν δική μου δουλειά να το δω, ήταν του κ. Διώτη, και το πήρα γιατί μου το έδωσαν, αλλά σέβομαι τους νόμους, το Σύνταγμα και τον κ. Παπακωνσταντίνου, και γι' αυτό το πήρα στο γραφείο μου για να το φυλάξω ως αντικείμενο». Οπως οι χαρτοκίττες και τα συρραπτικά, ένα στικάκι πάντα είναι χρειαζόμενο και μη κτυπάτε το ΠΑΣΟΚ διότι είναι παράγοντας σταθερότητας κ.λπ. κ.λπ.

Υπερρηφανευόμαστε πως η σύγχρονη Ελλάδα μπορεί να μην έβγαλε αστροφυσικούς, έβγαλε όμως θεατράνθρωπους,

άρα, αν μη τι άλλο, θα έπρεπε να έχουμε μεγάλες επιδόσεις στην τέχνη της υποκριτικής. Χωρίς βέβαια να παραβλέψουμε το γεγονός ότι οι δημοφιλέστεροι ηθοποιοί υπήρξαν πάντα οι κωμικοί μας και ότι το παίξιμό τους πήρε πολλά όχι μόνον από τον Καραγκιόζη αλλά και από τις θεατρικές υπερβολές της καθημερινότητας, εκεί που η υποκριτική είναι σκέτη υποκρισία.

Όσο για την υποκρισία, αυτή είναι δημοκρατικά μοιρασμένη μια και δεν χρειάζεται ούτε ταλέντο ούτε καλλιέργεια ούτε καν σενάριο. Κι όταν βλέπεις την πολιτική τάξη να παίζει χωρίς σενάριο και να μπερδεύει τη δημοκρατική υποκριτική με την υποκρισία, όταν σε τυραννεί η έλλειψη ταλέντου, τότε γιατί απαιτείς από τον συνδικαλιστή των ναυπηγείων να μην παίζει την κατάληψη των Χειμερινών Ανακτόρων γνωρίζοντας ότι κανείς δεν θα τον εμποδίσει;

Στίγμα

ΤΟΥ Γιώργου
Χρ. Παπαχρήστου

■ Μαύρα μαντάτα μετά την εισβολή

ΕΔΩ Ο ΠΑΝΟΣ (Πανάρας για τους φίλους), εκεί ο Πάνος, πού είναι ο Πάνος; Οποιος τον ανακαλύψει κάπου ας ρίξει ένα τηλεφώνημα στο Μέγαρο Μαξίμου, διότι τον αναζητούσαν και δεν τον έβρισκαν χθες (όλο το πρωί, για να είμαι δίκαιος), την ώρα που το ΠΑΜΕ και άλλες δημοκρατικές δυνάμεις έκαναν πάρτι στα σκαλιά του υπουργείου Εθνικής Αμυνας.

ΔΙΟΤΙ ο στρατηλάτης Πάνος βρισκόταν μεν εκείνη την ώρα στο θωρηκτό «Αβέρωφ», όπου επίσης έχουν γίνει κάτι σουπερ πάρτι, αλλά όταν έπρεπε δεν βρισκόταν εκεί που έπρεπε. Και όχι μόνο αυτό, αλλά απέφυγε να δώσει εντολή στην υπόλοιπη πολιτική ηγεσία του υπουργείου (Π. Καράμπελα, Δ. Ελευσινιώτη) να συναντήσει τους εισβολείς και να διαπραγματευθεί μαζί τους ώστε να λήξει η «εισβολή» και να μη συμβούν όσα γελοία συνέβησαν!

ΟΠΩΣ να σταλεί ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ «πλάκα τα γαλόνια» να προσπαθεί να τους ψυχήσει μιλώντας με μια ντουντούκα – υπέροχο θέαμα για τα απανταχού δελτία των 8! Αυτά, τώρα, ενημερώνω τον Πανάρα ότι δεν είναι δικά μου, είναι σχόλια των ανθρώπων μου στο Μέγαρο Μαξίμου, οι οποίοι όμως, στρατηγέ μου, συνήθως απηχούν τις απόψεις του «αφεντικ λέγε με Σαμαρά, παιδί μου.

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ να βρω πότε καταγράφεται η τελευταία φορά εισβολής στο Πεντάγωνο κατέληξα σε ένα ξημέρωμα του Απριλίου του 1967, Παρασκευή ήταν, αν δεν απατώμαι, 21 του μηνός! Δεν κάνω φυσικά ταυτίσεις, όχι, αλλά είμαι βέβαιος ότι ο Πανάρας κέρδισε ήδη τη δική του θέση στην Ιστορία – ως ο πρώτος υπουργός Αμυνας επί των ημερών του οποίου σημειώθηκε αυτή η καταπληκτική ιστορία... Δεν θέλω να του χαλάσω το Σαββατοκύριακο που επέρχεται, αλλά εξ όσων κατάλαβα ο Σαμαράς είναι τόσο στα κάγκελα (μην πω και στα κεραμίδια) που δεν αποκλείεται να ακούσουμε τα μαντάτα για τον στρατηλάτη Πάνο πολύ σύντομα...

ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ (ένας!) μου ανέφερε ότι «αν δεν έπρεπε να φύγει ο Σαμαράς για Παρίσι» μπορεί να είχαμε ακούσει και χθες τα μαντάτα, αλλά δεν υιοθετώ το σχόλιο και το αποδίδω στην εγνωσμένη αντιπάθεια που έχει ο συγκεκριμένος για τον φίλο Πανάρα.

■ Ο Σαμαράς πήγε Παρίσι...

Ο ΣΑΜΑΡΑΣ τώρα, μετέβη στο Παρίσι για τα 125 χρόνια της «Ιντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιουν», και με την ευκαιρία διανυκτέρευσε στην Πόλη του Φωτός.

– Πρόκειται να συναντήσει κανέναν; ρώτησα.

– Δεν ξέρουμε τίποτε, μου απάντησαν.

Απέδωσα τα «κλειστά στόματα» στη σιωπή που έχει επιβάλει ο πρόεδρος Αντώνης στους δικούς του για το με ποιους μιλάει και ποιους συμβουλευεται. Έχει «μαυρίσει» προφανώς το μάτι του από τις διαρροές, δεν εξηγείται αλλιώς. Θα χάσουμε το ψωμί μας, μου φαίνεται, αν συνεχιστεί αυτό...

■ ... και ο Χρυσάνθος Βερολίνο

ΑΝ ΟΜΩΣ ο Σαμαράς δεν επιθυμεί να μαθαίνουμε τι κάνει, υπάρχουν και άλλοι που ταξιδεύουν, επίσης γνωστοί φίλοι της στίλης. Όπως ο φίλος Χρυσάνθος (Λαζαρίδης), ο οποίος ταξιδεύει προς Βερολίνο διότι του το ζήτησε ο Βόλφγκανγκ. Ποιος Βόλφγκανγκ; Α, δεν θέλω τέτοια. Όταν λέμε Βόλφγκανγκ

εννοούμε τον Σόιμπλε, με τον οποίο προφανώς ο Χρυσάνθος έχει αναπτύξει μια βαθιά ανθρώπινη φιλία, αποτέλεσμα των συνεχών μεταβάσεών του στο Βερολίνο, συνοδεύοντας πότε τον Σαμαρά και πότε τον Στουρνάρα, ή το αντίθετο, δεν έχει την παραμικρή σημασία. Επανέρχομαι – ο Σόιμπλε ζήτησε από τον Χρυσάνθο να επισκεφθεί το Βερολίνο, εκείνος πήρε και έναν ακόμη σύμβουλο του Σαμαρά, ονόματι Σταύρο Παπασταύρου, και τώρα περιμένουμε εναγωνίως τα αποτελέσματα αυτής της επίσκεψης...

■ Καλεσμένη και η Ντόρα

ΓΕΡΜΑΝΙΑ οσονούπω μεταβαίνει και η φίλη Ντόρα (Μπακογιάννη). Εκείνη δεν την έχει καλέσει κανείς υπουργός, ούτε φυσικά ο φίλος της Ελλάδας (χα...) Βόλφγκανγκ. Είναι, μου λένε, καλεσμένη της Ένωσης Γερμανικών Τραπεζών, σε εκδήλωση της οποίας θα μιλήσει. Φυσικά για την κρίση, και βεβαίως για το τι συμβαίνει στην ωραία μας χώρα...

■ Τα γενέθλια της ΝΔ

ΕΦΥΓΕ ο Σαμαράς, έφυγε ο Χρυσάνθος, ο Μειμαράκης ανέβηκε πάλι στο βήμα της Βουλής να προεδρεύει (και να πίνει όποτε χρειάζεται τον ταύρο από τα κέρατα), πήγαν αδιάβαστα χθες τα γενέθλια της Νέας Δημοκρατίας! Ναι, το ξέρω, υπάρχει και ο Καραμανλής να γιορτάσει τα γενέθλια αυτά, ως κληρονόμος, λόγω ονόματος (γιατί σε άλλο τίποτε δεν του έμοιασε του πραγματικού Καραμανλή), αλλά προφανώς δεν θα βρήκε χασαποταβέρνα να ανάψει κεράκια σε τούρτα από... κοψίδια και κοντοσούβλια!

■ Φοβούνται... ίώσεις των βουλευτών

ΟΠΩΣ τα περίμενα, ο Βενιζέλος δεν παραιτήθηκε χθες, όπως κυκλοφορούσαν διάφοροι (προχθές), αλλά το πολιτικό πρόβλημα το έχει. Και είναι σοβαρό. Τόσο που έχει ανησυχίσει και το Μέγαρο Μαξίμου. Όχι πως τους νοιάζει ιδιαίτερα η τύχη του αρχηγού Βαγγέλη, όσο για το αν έχει, και ποιες, επιπτώσεις στην ψήφιση των μέτρων όλο αυτό. Η ανησυχία, μου είπαν χθες, του προέδρου Αντώνη έγκειται στο αν το κλίμα της αναταραχής που επικρατεί στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ επεκταθεί, ως... ίωση, και στην ΚΟ της Νέας Δημοκρατίας. Δεν έχει άδικο, τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα...

■ Ποιους καίει η λίστα;

ΕΠΙΣΗΣ, ένα άλλο ζήτημα που απασχολεί πολλούς είναι αν και κατά πόσο θα επηρεάσουν τη στάση του ίδιου του Βενιζέλου στη διαπραγμάτευση με την τρόικα τα όσα έχουν συμβεί αναφορικά με τη λίστα Λαγκάρντ. Θα διατηρήσει τους ίδιους τόνους; Θα σκληρύνει τη στάση του; Θα επιμείνει στις κόκκινες γραμμές; Για πόσο και μέχρι πού; Ερωτήματα χωρίς απαντήσεις, επί του παρόντος. Αλλά δεν βιαζόμαστε, εδώ είμαστε να δούμε...

ΑΝΕΦΕΡΑ τη λίστα που η κυρία Λαγκάρντ είχε την ευγενή καλοσύνη να μας στείλει (ανάθεμα την ώρα, μπάχαλο γίναμε, λες και θα σωνόταν το πράγμα με αυτά), ας σας μεταφέρω και κάτι που έμαθα χθες, και το οποίο ανατρέπει έναν ακόμη μύθο: ότι στη λίστα δεν συμπεριλαμβάνονται ονόματα πολιτικών. Ναι, δεν περιλαμβάνονται ονόματα. Συμπεριλαμβάνονται όμως offshore εταιρείες. Όπως μία η οποία ανήκει σε έναν πρώην πολιτικό. Αυτό μπορώ να πω επί του παρόντος. Και ότι ο πολιτικός αυτός έχει και άλλες ανάλογες εταιρείες. Πάει πουθενά το μυαλό σας; Γιατί έμένα όχι...

“ Ο Σαμαράς είναι τόσο στα κάγκελα (μην πω και στα κεραμίδια) που δεν αποκλείεται να ακούσουμε τα μαντάτα για τον στρατηλάτη Πάνο πολύ σύντομα... ”

“ Στη λίστα δεν περιλαμβάνονται ονόματα. Συμπεριλαμβάνονται όμως offshore εταιρείες. Όπως μία η οποία ανήκει σε έναν πρώην πολιτικό. Αυτό μπορώ να πω επί του παρόντος ”

